

Sygn. akt I NKRS 92/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania G. T.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 14 kwietnia 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...],
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 776,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 8 grudnia 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...) z dnia 14 kwietnia 2021 r. (dalej: Uchwała) Krajowa Rada
Sądownictwa (dalej również: KRS lub Rada) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy
z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269;
dalej: u.KRS) nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o

powołanie G. T. (dalej również: Kandydat lub Odwołujący się) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

W części I uzasadnienia Uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 776, zgłosił się jeden kandydat – sędzia Sądu Okręgowego w G. G. T. Następnie Rada przedstawiła przebieg postępowania w przedmiocie oceny zgłoszonej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie.

W szczególności KRS wskazała, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 12 kwietnia 2021 r. zespół członków Rady zapoznał się z materiałami zgromadzonymi w sprawie, przeprowadził naradę i uznał materiały za wystarczające do zajęcia stanowiska. Zespół przeprowadził głosowanie, w wyniku którego kandydatura sędziego G. T. uzyskała 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Rady wyjaśnił, że sędzia G. T. w odpowiednim stopniu spełnia kryteria wskazane w art. 35 ust. 2 u.KRS, uzasadniające przedstawienie wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. Podkreślono, że Kandydat posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze na szczeblu sądu rejonowego i sądu okręgowego. Zdobył również doświadczenie na stanowisku funkcyjnym Przewodniczącego Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego w G. Ponadto, uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji oraz poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)

Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że podejmując Uchwałę wzięła pod uwagę, że Kandydat spełnia wymagania ustawowe określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.). Dokonując jego oceny, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym Kandydata, opiniami przełożonych, a także

uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy nie podzieliła stanowiska zespołu członków Rady i uznała, że Prezydentowi RP nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie G. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

W części II uzasadnienia Uchwały KRS przedstawiła charakterystykę Kandydata. Podała, że G.T. urodził się 30 kwietnia 1976 r. w G. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej złożył w 2003 r. egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym.

Z dniem 16 czerwca 2003 r. Kandydat został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w G., a następnie, z dniem 15 lutego 2007 r., został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w ww. Sądzie. Orzekał w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pełniąc w okresie od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r. funkcję Przewodniczącego tego Wydziału. Od 1 września 2015 r. Kandydat był delegowany do Sądu Okręgowego w G., a z dniem 7 stycznia 2016 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w tym Sądzie, gdzie orzeka w VIII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W okresie od 1 marca 2003 r. do 15 marca 2008 r. Kandydat był zatrudniony jako asystent na Wydziale Prawa na Uniwersytecie (...), a w okresie od 1 października 2014 r. do 16 lutego 2015 r. pracował jako asystent w (...) Wyższej Szkole [...]. W okresie zatrudnienia na uczelniach wyższych prowadził zajęcia z prawa konstytucyjnego i z prawa pracy. Jest autorem i współautorem licznych publikacji. Brał udział w szkoleniach organizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji sędziego G. T. sporządziła B.T. – sędzia wizytator do spraw pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Apelacyjnego w (...) Jej zdaniem opiniowany niewątpliwie posiada kwalifikacje do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Do takiego wniosku, jej zdaniem, uprawniają przedstawione dane statystyczne, jak również wyniki lustracji spraw rozpoznawanych przez Kandydata. Kandydat wykonuje swoją pracę rzetelnie.

Nieliczne uchybienia stwierdzone w czasie badania akt nie mogą – w ocenie sędziego wizytatora – wpłynąć na ocenę jego pracy. Orzecznictwo Kandydata prezentuje bardzo wysoki poziom merytoryczny, zarówno co do podstaw materialnoprawnych, jak i co do strony procesowej. Podkreślenia wymaga też stabilność orzecznictwa oraz wysoki poziom uzasadnień orzeczeń. Swoje uwagi sędzia wizytator skonkludowała wnioskiem, że zdobyte dotychczas doświadczenie zawodowe, duża wiedza, fakt rozpoznawania spraw o różnej problematyce, w tym także orzekanie w drugiej instancji, w pełni pozwalają na uznanie, że sędzia G. T. sprosta obowiązkowi na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

W części III uzasadnienia Uchwały Krajowa Rada Sądownictwa, opiniując zgłoszoną kandydaturę, wskazała w pierwszej kolejności, że sędzia G. T. spełnia formalnie wszystkie kryteria wyboru. Następnie wskazała, że przy podejmowaniu zawartej w Uchwale decyzji kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym Kandydata. Wprawdzie posiada on doświadczenie orzecznicze zarówno na szczeblu sądu rejonowego, jak i sądu okręgowego, a jego kwalifikacje merytoryczne zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora, jednak dokonując wnikliwej i pogłębionej analizy całej zgromadzonej w sprawie dokumentacji Rada nie mogła pominąć, że sędzia wizytator zwróciła uwagę na uchybienia pojawiające się w jego pracy, co zdecydowało o uznaniu go za kandydata, który nie spełnia w procedurze konkursowej kryteriów wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP na tak wysokie w hierarchii sądownictwa powszechnego stanowisko, jakim jest urząd sędziego sądu apelacyjnego.

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w K., które na posiedzeniu 14 grudnia 2020 r. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę sędziego G. T. (11 głosów „za” z mocą poparcia 60/72, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”), jednak poparcie Kolegium nie było w niniejszej procedurze konkursowej samodzielnym kryterium decydującym o wyborze.

Powyższe okoliczności zadecydowały, że w trakcie posiedzenia KRS 14 kwietnia 2021 r. na sędziego G. T. oddano 8 głosów „za”, nie oddając głosów

„przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” – w rezultacie czego jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Pismem z 4 czerwca 2021 r. sędzia G. T. wniósł odwołanie od omówionej wyżej Uchwały KRS. Uchwale tej zarzucił naruszenie:

1. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez Radę oraz sprzeczność uzasadnienia zaskarżonej Uchwały ze stanem faktycznym, polegające na tym, że w czasie posiedzenia w dniu 14 kwietnia 2021 r. dokonano wnikliwej i pogłębionej analizy całej zgromadzonej w sprawie dokumentacji uznając, że uchybienia Odwołującego się stwierdzone przez sędziego wizytatora zdecydowały, iż nie spełnia on kryteriów wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, podczas gdy z protokołu posiedzenia członków Rady z 12 kwietnia 2021 r. oraz z zapisu internetowego z przebiegu posiedzenia Rady z 14 kwietnia 2021 r. wynika, że Odwołujący się posiada odpowiednią wiedzę prawniczą, wszechstronne doświadczenie zawodowe, stosowny staż zawodowy, jego praca i kwalifikacje zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora i w związku z tym daje on gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego oraz, że nikt z członków Rady obecnych na posiedzeniu nie podniósł zastrzeżeń do oceny jego pracy;

2. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy i ogólne stwierdzenie w pisemnym uzasadnieniu, że uchybienia Odwołującego się stwierdzone przez sędziego wizytatora zdecydowały, iż nie spełnia on kryteriów wyboru w najwyższym stopniu uzasadniającym przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a tym samym poprzez brak wskazania: jakich konkretnie uchybień dopuścił się Odwołujący się w czasie swojej pracy, oraz, czy te uchybienia były na tyle istotne na tle całej jego pracy zawodowej i jedyne, aby uznać, że nie spełnia on kryteriów do zajmowania stanowiska sędziego sądu apelacyjnego, mając także na uwadze, że sędzia wizytator stwierdziła, iż nieliczne uchybienia nie wpływają zasadniczo na ocenę jego pracy;

3. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak dostatecznego uzasadnienia umożliwiającego stwierdzenie, czy Rada, negatywnie opiniując kandydaturę Odwołującego się, wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych i sprawiedliwych kryteriów [oceny] całej pracy Odwołującego się, bowiem ograniczyła się do ogólnego stwierdzenia, że uchybienia Odwołującego się stwierdzone przez sędziego wizytatora zdecydowały, iż nie spełnia on kryteriów wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a tym samym poprzez brak wskazania konkretnych uchybień dyskwalifikujących Odwołującego się do zajmowania tego stanowiska;

4. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez stwierdzenie, że uchybienia Odwołującego się wskazane przez sędziego wizytatora stanowią jedyne kryterium do uznania, że nie spełnia on kryteriów wyboru w najwyższym stopniu uzasadniającym przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, podczas gdy żadne z kryteriów oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie nie ma charakteru decydującego i o prawidłowości oceny zgłoszonej kandydatury może decydować jedynie kompleksowa ocena, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich kryteriów.

Powołując się na powyższe zarzuty Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej Uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie z 29 lipca 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Rada oceniła zarzuty zawarte w odwołaniu jako bezzasadne, podnosząc, że Odwołujący się nie wykazał, iż kwestionowana przez niego Uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. W szczególności, w ocenie Rady, treść tej Uchwały odpowiada niezakwestionowanym (na datę jej wydania) przez Odwołującego się twierdzeniom zawartym w ocenie jego kwalifikacji. Odwołujący się nie wniósł do niej uwag w terminie określonym w art. 57ah § 4 p.u.s.p., a zatem przyjąć należy, że zgodził się z jej treścią w całości. Rada nie posiadała natomiast informacji, które – z przekroczeniem ww. terminu do składania uwag do oceny kwalifikacji – Odwołujący się przedstawił dopiero w odwołaniu. Nie skorzystał on również

z możliwości pisemnego odniesienia się do istotnych z jego perspektywy kwestii w jakimkolwiek piśmie adresowanym do Rady przed rozpoznaniem sprawy i podjęciem Uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez sędziego G. T. zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek nie wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się zasadne.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 oraz ust. 3 u.KRS uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej – z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c., który ustanawia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. przymus adwokacko-radcowski (art. 44 ust. 3 u.KRS).

Artykuł 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS ogranicza właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich jedynie do badania czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Powołanym przepisem ustawodawca wyłączył kompetencję Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego pozostaje bowiem, z mocy art. 179 Konstytucji RP, wyłączną kompetencją KRS. Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu, polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego oraz nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Kryteria wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie określa art. 35 ust. 2 u.KRS, który stanowi, że [p]rzy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Powołany przepis, jakkolwiek określa okoliczności, które powinien wziąć pod uwagę zespół ustalając kolejność kandydatów na liście w przypadku, gdy na jedno stanowisko sędziowskie lub asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, ma zastosowanie również w sytuacji takiej, jaka zaistniała w rozpoznawanej sprawie, tj. zgłoszenia się na jedno wolne stanowisko sędziowskie tylko jednego kandydata. Przyjąć należy, że w takim przypadku przepis ten określa kryteria oceny zgłaszającego się kandydata, którymi powinien kierować się zespół przyjmując stanowisko, o którym mowa w art. 34 ust. 1 u.KRS, a także sama Rada, podejmując uchwałę, o której mowa w art. 33 ust. 1 u.KRS. W sprawie dotyczącej rozpatrzenia zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie treść art. 35 ust. 2 u.KRS uzupełnia więc ogólne wymogi, jakie powinna spełniać uchwała KRS w sprawie indywidualnej, wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, zgodnie z którym w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 u.KRS). Ustawa nie zawiera żadnych wytycznych dotyczących treści tego uzasadnienia ani też nie wskazuje, jakie elementy powinno ono zawierać. Zgodzić się więc należy ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, że trzeba w tym zakresie kierować się zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Funkcją uzasadnienia jest przedstawienie procesu decyzyjnego, który doprowadził do podjęcia przez KRS w danej sprawie indywidualnej uchwały o określonej treści, a celem – umożliwienie poddania tej uchwały kontroli w określonym przez ustawę trybie i zakresie. W sprawie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie uzasadnienie uchwały Rady powinno zatem wskazywać przebieg postępowania w sprawie oraz przedstawiać motywy podjętej i wyrażonej

w uchwale decyzji – w taki sposób, aby dało się na jego podstawie stwierdzić, czy podejmując ją Rada uwzględniła wymogi wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, o których była mowa wyżej, a także, jakie kryteria wzięła pod uwagę przy ocenie zgłoszonej kandydatury (zgłoszonych kandydatur) i w jaki sposób ocena spełniania przez kandydata tych kryteriów przełożyła się na decyzję o przedstawieniu albo nieprzedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi RP na wolne stanowisko sędziowskie.

Należy w tym miejscu podkreślić, że wadliwość uzasadnienia uchwały KRS może powodować konieczność uchylenia uchwały, bez potrzeby badania innych ewentualnie podniesionych w odwołaniu zarzutów, jedynie w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, a mianowicie wtedy, gdy jest ono dotknięte brakami, które całkowicie uniemożliwiają odczytanie, jakimi przesłankami Rada kierowała się podejmując zawarte w uchwale rozstrzygnięcie. Przeprowadzenie kontroli zaskarżonej uchwały przez pryzmat jej zgodności z prawem istotnie staje się bowiem wówczas niemożliwe (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Sąd Najwyższy nie podziela zarzutu sędziego G. T., że zaskarżona Uchwała narusza art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak dostatecznego uzasadnienia. Uzasadnienie to, jakkolwiek w niektórych fragmentach istotnie jest lakoniczne (zwłaszcza w części III, która poświęcona jest ocenie kandydatury Odwołującego się), nie jest dotknięte takimi brakami, by uniemożliwiały one dokonanie kontroli Uchwały i merytoryczne rozpoznanie wniesionego od niej odwołania.

Odwołujący się trafnie zauważył, że w świetle treści pisemnego uzasadnienia Uchwały „jedynym kryterium dyskwalifikującym jego kandydaturę na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego były zastrzeżenia sędziego wizytatora” (s. 4 odwołania). Wszystkie pozostałe okoliczności, które KRS wzięła pod uwagę podejmując zawarte w Uchwale rozstrzygnięcie, jako dotyczące kryteriów istotnych dla podjęcia decyzji w tym przedmiocie (w szczególności doświadczenie zawodowe i opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)) jednoznacznie przemawiały bowiem za kandydaturą Odwołującego się, a Rada nie sformułowała w odniesieniu do nich żadnych zastrzeżeń.

Ocena kwalifikacji, w świetle treści art. 35 ust. 2 u.KRS, stanowi zasadnicze kryterium oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (wyrok Sądu

Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). Kryterium to zostało bowiem przez ustawodawcę wyraźnie wyróżnione, poprzez użycie zwrotu „przede wszystkim”. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa jest uprawniona i zarazem zobowiązana do oceny kandydatury przede wszystkim w oparciu o wskazane kryterium. Rada, „kierując się” jedynie, zgodnie z wymogiem ustawy, oceną kwalifikacji, nie jest przy tym związana wyrażoną w niej opinią o przydatności kandydata na stanowisku sędziowskim, o które się on ubiega. W przypadku jednak, gdy opinia KRS w tej kwestii jest odmienna niż opinia sporządzającego ocenę kwalifikacji, Rada powinna swe stanowisko rzeczowo i wyczerpująco uzasadnić.

Krajowa Rada Sądownictwa podniosła w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały, że w ocenie kwalifikacji sędziego G.T. odnotowano „nieliczne uchybienia”, stwierdzone w czasie badania akt prowadzonych przez niego spraw. Ogólnikowe powołanie się na te uchybienia nie może być jednak uznane za wystarczające uzasadnienie dla uznania Odwołującego się w konkluzji Uchwały za kandydata, który nie spełnia kryteriów wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Zasluguje bowiem na podkreślenie, że sporządzającą tę ocenę sędzia wizytator B. T. wskazała, że zauważone przez nią uchybienia nie mogą wpłynąć na ocenę pracy Odwołującego się, który – jej zdaniem – niewątpliwie posiada kwalifikacje do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Rada powinna zatem w pierwszej kolejności uchybienia te wymienić i omówić, zwracając uwagę na ich wagę oraz zakres negatywnych konsekwencji (dla przebiegu postępowania, dla sytuacji procesowej stron, dla prawidłowości rozstrzygnięcia w aspekcie merytorycznym i formalnym), i częstotliwość występowania. Dopiero taka analiza może być punktem wyjścia do rozważań, czy uchybienia te uzasadniają opinię, że – wbrew ocenie sędziego wizytatora – Odwołujący się nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków służbowych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Zaskarżona Uchwała takiej analizy uchybień oraz poczynionych na podstawie jej wniosków rozważań o przydatności sędziego G. T. na stanowisku sędziowskim, o które się ubiega, nie zawiera. Z treści jej uzasadnienia nie da się odczytać, z jakich przyczyn KRS uznała, że sam fakt wytknięcia Odwołującemu się uchybień ma dla oceny jego kandydatury większe

znaczenie niż wszystkie te okoliczności, które zostały powołane przez sędziego wizytatora dla uzasadnienia oceny pozytywnej, w szczególności takie jak doświadczenie zawodowe Odwołującego się, duża wiedza, rozpoznawanie spraw o różnej problematyce, w tym również w drugiej instancji, wysoki poziom merytoryczny orzeczeń oraz ich uzasadnień, a także stabilność orzecznictwa, zważywszy zwłaszcza, że uchybienia te zostały określone jako „nieliczne”. Podkreślić również należy, że zadaniem sędziego wizytatora jest wskazanie w opinii zarówno zalet kandydata, jak i ewentualnych zastrzeżeń do przebiegu jego pracy zawodowej. Wymienienie ewentualnych uchybień jest zatem naturalnym elementem opinii, i sam fakt ich wskazania, bez rozważenia następnie przez KRS ich wagi i wpływu na ocenę przydatności kandydata sam w sobie nie może być wyłączną przyczyną uznania, że kandydat ten nie spełnia kryteriów wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Gdyby bowiem przyjąć odmiennie, to każdy kandydat, w opinii kwalifikacji którego sędzia wizytator zawarł wskazanie jakiegokolwiek uchybień, już z tej przyczyny mógłby zostać zdyskwalifikowany, a to przeczy podstawowemu celowi postępowania prowadzonego przez KRS.

Jakkolwiek ocena kwalifikacji zgłaszającego się na wolne stanowisko sędziowskie, jak wskazano wyżej, ma dla oceny jego kandydatury pierwszorzędne znaczenie, to jednak zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS nie może ona stanowić kryterium wyłącznego, ponieważ KRS, stosownie do treści powołanego przepisu, „ponadto uwzględnia” (a nie jedynie „może uwzględnić”) okoliczności wymienione w pkt. 1 i 2 art. 35 ust. 2 u.KRS. O przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP celem powołania na wolne stanowisko sędziowskie powinna więc decydować ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich wskazanych w ustawie przesłanek decyzji w tym przedmiocie (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12). W szczególności, jak wskazano w orzecznictwie, wprowadzie wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS

i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 24 stycznia 2013 r., III KRS 120/12; z 4 stycznia 2013 r., III KRS 173/13; z 24 stycznia 2014 r., III KRS 242/13). Analogicznie w przypadku, gdy na jedno wolne stanowisko sędziowskie zgłosił się jeden kandydat, podejmując uchwałę o nieprzedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi RP celem powołania na to stanowisko, Rada powinna uzasadnić, z jakich przyczyn wysokie poparcie uzyskane przez niego podczas głosowania w kolegium właściwego sądu uznała za okoliczność, która w zestawieniu z innymi kryteriami, nie przeważa oceny jego kandydatury w kierunku pozytywnym. Opinia środowiska sędziowskiego jest bowiem istotnym elementem składającym się na ostateczną ocenę kandydata na stanowisko sędziowskie (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 35/14; z 7 listopada 2016 r., III KRS 26/16). W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że ma ona istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (wyroki Sądu Najwyższego z 4 listopada 2014 r., III KRS 56/14 i III KRS 60/14). Pomimo więc, że opinia kolegium właściwego sądu nie jest dla KRS wiążąca, stanowi ona jedno z ustawowych kryteriów oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, w związku z czym nie może być przez Radę całkowicie pominięta. Uzasadnienie jej nieuwzględnienia w rozpoznawanej sprawie, ograniczające się do stwierdzenia, że „poparcie Kolegium w niniejszej procedurze konkursowej nie było samodzielnym kryterium decydującym o wyborze” (s. 5 Uchwały) nie może być w związku z tym uznane za wystarczające.

To samo – odpowiednio – dotyczy również kryterium doświadczenia zawodowego. Jakkolwiek w zaskarżonej Uchwale KRS wskazała, że przy podejmowaniu wyrażonej w niej decyzji „kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydata” (s. 4 Uchwały) to jednak nie uzasadniła, dlaczego to doświadczenie, które sędzia G. T. niewątpliwie w odpowiednim stopniu posiada, miało mniejsze znaczenie dla oceny jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie niż „nieliczne uchybienia” stwierdzone przy sporządzaniu oceny jego kwalifikacji.

Omówione wyżej niedociągnięcia oraz braki w zakresie argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały czynią zasadnym podniesiony

w odwołaniu sędziego G. T. zarzut braku wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS przy jej podejmowaniu (art. 33 ust. 1 u.KRS). Lektura uzasadnienia Uchwały nie pozwala stwierdzić, jakie konkretnie okoliczności zadecydowały o podjęciu decyzji o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego się na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Użyte w nim sformułowanie „nie wypełnia w najwyższym stopniu wszystkich kryteriów wyboru (...) w najwyższym stopniu” (s. 5 Uchwały) jest nazbyt lakoniczne, nie zapewnia przejrzystości procesu podejmowania decyzji i przez to uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności zaskarżonej Uchwały z prawem. Rada ogólnikowo wskazała na uchybienia w pracy Odwołującego się, stwierdzone przez sędziego wizytatora przy sporządzaniu oceny kwalifikacji, jednak nie sprecyzowała charakteru tych uchybień i nie przedstawiła spójnej i przekonującej argumentacji za przypisaniem im większego znaczenia niż wszystkim innym powołanym w niej okolicznościom, które dla oceny kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie mają w świetle art. 35 ust. 2 u.KRS istotne znaczenie i które, w realiach rozpoznawanej sprawy, przemawiają na korzyść rozważanej kandydatury. Należy zauważyć, że w sprawie takiej jak niniejsza, w której ocenie podlega tylko jedna kandydatura, uzasadnienie uchwały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego powinno szczególnie dokładnie wyjaśniać przesłanki podjętej decyzji, ponieważ zgłaszający się kandydat nie ma możliwości ich odczytania poprzez porównanie swej sytuacji z sytuacją kandydata wybranego przez Radę.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy więc stwierdzić, że w niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa nie sprostала obowiązkowi wskazania dostatecznie precyzyjnych przyczyn podjęcia decyzji zawartej w zaskarżonej Uchwale. Waga tego uchybienia uzasadnia przy tym wniosek, że mogło ono mieć istotny wpływ na to rozstrzygnięcie.

Szeroki margines uznania, jaki został przyznany Krajowej Radzie Sądownictwa przez ustawodawcę przy podejmowaniu uchwał w sprawie obsady wolnych stanowisk sędziowskich w żadnym razie nie może oznaczać, że podejmowane przez nią decyzje mogą być arbitralne. KRS powinna kierować się kryteriami oceny kandydatów przewidzianymi w ustawie, co z kolei powinno znaleźć odbicie w treści uzasadnienia. Członkowie Rady mają oczywiście swobodę w podejmowaniu decyzji co do sposobu głosowania, ale nie oznacza to całkowitej dowolności. Członek Rady powinien przy głosowaniu kierować się kryteriami ustawowymi oceny kandydatów, mając na względzie konieczność przekonującego uzasadnienia uchwały Rady w kontekście możliwości dokonania kontroli jej legalności przez Sąd Najwyższy w razie wniesienia odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NO 188/19) – zarówno w aspekcie

dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, jak i z punktu widzenia poszanowania zasad: ochrony zaufania obywatela do państwa, równego traktowania i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny w życiu politycznym, gospodarczym i społecznym oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

Od wyroku zdanie odrębne zgłosiła SSN Maria Szczepaniec.